

De overlevende

Dean Koontz

De overlevende

Vertaald door Frank Visser

SAGA Egmont

De overlevende

Vertaald door Frank Visser

Originele titel *Sole Survivor*

Eerste druk juli 2025

Copyright © 1997, 2025 Dean Koontz, the Koontz Living Trust en SAGA Egmont

ISBN: 9788727274454 (POD paperback)

ISBN: 9788726504811 (e-book)

ISBN: 9788726504224 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden. Het is verboden om tekst- en datamining (TDM van deze publicatie uit te voeren, inclusief voor het trainen van AI-technologieën, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denemarken

TER HERINNERING AAN RAY MOCK,

*Mijn oom die al lang geleden naar een betere wereld afreisde.
Wanneer ik in mijn kinderjaren verdrietig was of wanhoopte,
leerde jouw goedhartigheid, vriendelijkheid en humor me alles
wat ik nodig had om te weten hoe ik een volwassen man moet
zijn.*

EEN WOORD VAN DANK

De echte Barbara Christman heeft een prijs gewonnen: haar naam wordt in deze roman gebruikt. In aanmerking nemend dat zij een van de honderd boekverkopers was die aan de loterij deelnamen, verraste het me hoe goed haar naam in dit verhaal tot zijn recht komt. Ze had verwacht te worden afgeschilderd als een psychopathische moordnares; in plaats daarvan moet ze het doen met de rol van bescheiden heldin. Sorry, Barbara.

De hemel is hoog, het zwerk is zwart.
Het licht van de sterren meedogenloos hard.
Opkijkend grijpt angst me bij de keel
Bestaat er dan niets meer dan dit geheel?
Deze eenzame wereld, dit aards tranendal
En ijsskoude sterren in een leeg heelal... Dan
zie ik geen reden om door te gaan, geen
reden te lachen, te plengen een traan, geen
reden te slapen, ooit nog te ontwaken, niets
om te beloven, aanspraak op te maken.
Daarom blik ik 's nachts nog steeds omhoog
en bestudeer de onmeetbare hemelboog die
zich boven ons uitstrekt, hard als steen. Bent
u daar God? Of zijn we alleen?

THE BOOK OF COUNTED SORROWS

Deel 1

VOORGOED VERLOREN

1

Om halfdrie in de nacht van vrijdag op zaterdag, in Los Angeles, werd Joe Carpenter wakker met een kussen aan zijn borst geklemd en schreeuwde in het donker de naam van zijn voorgoed verloren vrouw. De klank van zijn eigen stem, gekweld door de nachtmerrie, had hem uit zijn slaap doen opschrikken. De droombeelden weken niet allemaal tegelijk maar eerder als trillende sluiers, zoals lagen stof van zolderingbalken vallen wanneer het huis door een aardbeving siddert.

Toen tot hem doordrong dat hij Michelle niet in zijn armen hield, bleef hij het kussen omklemd houden. Uit zijn droom ontwaakt, rook hij de geur van haar haar. Hij vreesde dat de geringste beweging die hij maakte de herinnering daaraan zou laten verdwijnen en dat hem niets anders zou resten dan de zurige lucht van zijn slaapzweet. Maar geen enkele herinnering, hoe levendig ook, kon door de spanning van zijn bewegingloosheid worden vastgehouden. De geur van haar haar verdween als een opstijgende ballon en lag al gauw buiten zijn bereik.

Met een verloren gevoel stond hij op en liep naar het dichtstbijzijnde van de twee ramen. Behalve zijn bed, niet meer dan een matras op de grond, waren er geen andere meubelstukken in de kamer, zodat hij niet bang hoefde te zijn dat hij in het donker over in de weg staande dingen zou struikelen.

Zijn woonruimte, een flinke kamer met een keukenblok, een kast en een kleine badkamer, bevond zich boven op een vrijstaande garage aan het eind van Laurel Canyon. Nadat hij zijn huis in Studio City had verkocht, had hij al het meubilair in het huis achtergelaten, want doden hadden een dergelijk comfort niet nodig. Hij was hier gekomen om te sterven.

Tien maanden lang had hij de huur voldaan, wachtend op de ochtend waarop hij niet meer wakker zou worden.

Het raam keek uit op de steile wand van het ravijn met de onregelmatige zwarte omtrekken van altijdgroene struiken en eucalyptusbomen. In het westen schemerde een ronde maan door de bomen, een zilverkleurige belofte achter de sombere bossen aan de rand van de stad.

Het verbaasde hem dat hij na al die tijd nog steeds niet dood was. Maar leven deed hij ook niet. Iets ertussenin. Halverwege de reis. Hij moest het eind zien te bereiken, want voor hem was er nooit meer een weg terug.

Joe haalde een ijskoud flesje bier uit de koelkast en liep weer naar zijn matras. Hij ging erop zitten met zijn rug tegen de muur.

Bier om halfdrie in de nacht. Een aflopend leven.

Hij wenste dat hij zich dood kon drinken. Als hij uit deze wereld kon wegzweven in de roes van een alcoholische verdoving, zou het hem weinig kunnen schelen hoe lang zijn sterfbed duurde. Maar daar stond tegenover dat te véél drank zijn

herinneringen zou doen vervagen en die waren hem heilig. Hij stond zich maar een paar biertjes of glazen wijn per keer toe.

Behalve het vage, door de bomen gefilterde maanlicht dat door de ramen naar binnen viel, vormden de verlichte toetsen op de telefoon naast zijn bed de enige lichtbron in de kamer.

Hij kende maar één persoon met wie hij in het holst van de nacht, of bij het volle daglicht, over zijn wanhoop zou kunnen praten. Hoewel hij pas zevenendertig was, waren zijn vader en moeder allang overleden en hij had broers noch zusters. Vrienden hadden geprobeerd hem na de verschrikkelijke ramp te troosten, maar het was hem te zwaar gevallen om over het gebeurde te praten en hij hield hen zo agressief op een afstand dat de meesten zich beledigd hadden gevoeld.

Maar nu nam hij de telefoon op schoot en belde de moeder van Michelle, Beth McKay.

Vijfduizend kilometer van hem vandaan, in Virginia, nam ze de telefoon meteen op. 'Joe?'

'Heb ik je wakker gemaakt?'

'Je kent me toch, lieverd. Met de kippen op stok en weer vroeg uit de veren.'

'Henry?' vroeg hij, waarmee hij Michelles vader bedoelde.

'O,' zei ze liefdevol, 'die ouwe beer zou zelfs door de ondergang van de wereld heen slapen.'

Ze was een vriendelijke en zachtaardige vrouw, een en al medeleven met Joe, ook al moest ze haar eigen verlies verwerken. Ze bezat een buitengewone kracht.

Op de begrafenis hadden Joe en Henry op Beth moeten steunen en ze was een onwankelbare rots voor hen geweest. Maar uren later, al ver na middernacht, had Joe haar op de patio achter het huis in Studio City aangetroffen, in haar pyjama op een

schommelbank, ineengedoken als een stokoude vrouw. Ze had gesmoord zitten snikken in een kussen dat ze uit de logeerkamer had meegenomen, om zo haar man en haar schoonzoon niet met haar eigen verdriet lastig te vallen. Joe was naast haar gaan zitten, maar ze had niet gewild dat hij haar hand vasthield of zijn arm om haar schouders sloeg. Op zijn aanraking was ze ineengekrompen. Haar verdriet was zo intens geweest dat haar zenuwen er rauw van waren geschraapt, zo erg dat een gefluisterd woord van deelneming als een schreeuw voor haar was en een liefhebbende hand als een brandijzer.

Omdat hij haar niet alleen had willen laten, had hij het net met de lange stok genomen en was het zwembad gaan schoonmaken. Om het bad heen lopend, had hij 's nachts om twee uur muggen en dode bladeren van het zwarte wateroppervlak lopen scheppen zonder ook maar te zien wat hij deed; alleen maar grimmig om het zwembad heen, keer op keer, terwijl Beth in het kussen hilde, rond en rond tot er niets meer uit het heldere water te scheppen viel dan de weerspiegelingen van de koude onverschillige sterren. Nadat ze uiteindelijk al haar tranen had vergoten, was Beth opgestaan van de schommelbank, naar hem toe gelopen en had ze het net uit zijn handen gewrongen. Ze had hem naar boven gebracht en ingestopt alsof hij een kind was, waarna hij voor het eerst sinds dagen diep had geslapen.

En nu, met haar op een treurig stemmende grote afstand aan de telefoon, zette Joe zijn halflege flesje bier neer en vroeg: 'Begint het daar al licht te worden, Beth?'

'Amper een hartklop geleden.'

'Zit je aan de keukentafel en kijk je ernaar door het grote raam? Is de lucht mooi?'

‘In het westen nog zwart, boven me indigo en in het oosten een waaier van roze, koraal en saffier, als Japanse zijde.’

Hoe sterk Beth geestelijk ook was, Joe belde haar niet alleen omdat ze hem krachtige steun kon bieden, maar ook omdat hij haar graag hoorde praten. Michelle had hetzelfde bijzondere stemtimbre en zachte Virginiaanse accent als haar moeder gehad.

‘Toen je de telefoon aannam, noemde je mijn naam,’ zei hij.

‘Wie anders kon het zijn dan jij, lieverd?’

‘Ben ik de enige die je ooit zo vroeg belt?’

‘Weinig anderen. Maar vanmorgen... kon alleen jij het zijn.’

Het vreselijkste dat hun had kunnen overkomen was vandaag precies een jaar geleden gebeurd en het had hun leven voorgoed veranderd. Het was de eerste jaarlijkse herdenking van hun verlies.

‘Hopelijk eet je wat beter, Joe. Vermager je nog?’

‘Nee,’ loog hij.

In het afgelopen jaar was eten hem steeds minder gaan interesseren en drie maanden geleden was hij gaan afvallen. Sindsdien had hij achttien pond verloren.

‘Wordt het vandaag warm bij jullie?’ vroeg hij.

‘Snikheet en vochtig. Er is wel wat bewolking, maar het zit er niet in dat we vandaag regen krijgen, geen opluchting. De wolken in het oosten hebben gouden randjes en ze zitten vol roze. De zon is nu helemaal wakker.’

‘Je kunt je nauwelijks voorstellen dat het al een jaar geleden is gebeurd, hè, Beth?’

‘Meestal niet, nee. Maar soms lijkt het heel lang geleden.’

‘Ik mis ze zo erg,’ zei hij. ‘Zonder hen ben ik nergens.’

‘O, Joe toch... Lieve schat, Henry en ik houden veel van je. Je bent als een zoon voor ons. Je bént een zoon voor ons.’

‘Dat weet ik, en ik hou ook heel veel van jullie. Maar dat is niet genoeg, Beth, het is niet genoeg.’ Hij haalde diep adem. ‘Het was een hel om het afgelopen jaar door te komen... Nóg zo’n jaar kan ik gewoon niet meer aan.’

‘Op den duur gaat het wel beter.’

‘Ik denk het niet. Ik ben bang. Ik kan niet zo goed op eigen kracht verder, Beth.’

‘Heb je weleens overwogen om weer te gaan werken, Joe?’

Voor de ramp was hij misdaadverslaggever bij de *Los Angeles Post* geweest. Zijn journalistieke tijd was voorbij.

‘Ik kan de aanblik van die lijken niet meer verdragen, Beth.’

Hij kon de gevolgen van een wilde schietpartij vanuit een passerende personenwagen, of van een steekpartij in een auto, ongeacht de leeftijd of het geslacht van de slachtoffers, niet meer aanzien zonder het beeld te zien oprijzen van Michelle of van zijn dochttertjes Chrissie en Nina die badend in hun bloed en verminkt voor hem lagen.

‘Je kunt toch een ándere vorm van verslaggeverij gaan doen? Je bent een goede journalist, Joe. Ga “human interest”-verhalen schrijven. Werken is goed voor je; je moet iets doen waardoor je weer het gevoel krijgt dat je je nuttig maakt.’

Hij reageerde er niet op, maar zei: ‘Ik functioneer niet in mijn eentje. Ik wil gewoon bij Michelle zijn. Ik wil bij Chrissie en Nina zijn.’ ‘Op zekere dag komt dat weer,’ zei Beth, want ondanks alles was ze een gelovige vrouw gebleven.

‘Ik wil nú bij hen zijn.’ Zijn stem brak en hij wachtte tot hij weer verder kon spreken. ‘Ik heb het hier wel gehad, maar het ontbreekt me aan de moed om de volgende stap te zetten.’

‘Zo mag je niet praten, Joe.’

Hij had de moed niet om er een eind aan te maken, omdat hij geen zekerheid had over wat er na het leven op aarde kwam. Hij kon niet echt geloven dat hij zijn vrouw en dochtertjes in een hemels rijk vol licht en liefhebbende geesten zou terugzien. Een paar dagen geleden had hij naar de nachtelijke hemel zitten staren en alleen verre zonnen in een nietszeggende ruimte gezien; toch kon hij de stem van zijn twijfel niet verdragen, want dat zou betekenen dat het leven van Michelle en de kinderen eveneens zinloos was geweest.

Beth zei: 'We zijn hier allemaal met een bepaald doel.'

'Zij waren mijn doel. Ze zijn er niet meer.'

'Dan is er een ander doel dat voor je bestemd is. Het is je taak om daar nu eens achter te komen. Het is een van de redenen dat je nog steeds hier bent.'

Hij was het niet met haar eens. 'Geen reden. Vertel me over de lucht, Beth.'

Na enige aarzeling zei ze: 'De wolken in het oosten zijn niet langer verguld. Het roze is nu ook verdwenen. Het zijn witte wolken, zonder een druppel regen erin. Niet dik, maar als een filigraan tegen het blauw.'

Hij luisterde naar haar beschrijving van de ochtend aan de andere kant van het continent. Daarna praatten ze over de vuurvliegjes die zij en Henry de vorige avond tot hun genoegen op de veranda hadden gezien. In Zuid-Californië waren geen vuurvliegjes, maar hij kon ze zich goed herinneren uit zijn jongensjaren in Pennsylvania. Ze spraken ook over Henry's tuin waarin de aardbeien rijpten en uiteindelijk werd Joe slaperig.

De laatste woorden van Beth voor hem waren: 'Het is hier nu vol daglicht. Het ochtendgloren gaat over ons heen jouw kant

op Joey. Geef het een kans. De morgen brengt je de reden die je nodig hebt, enig doel, want dat doen ochtenden.'

Nadat hij de hoorn had neergelegd, ging Joe op zijn zij liggen. Hij staarde naar het raam en zag dat de zilveren glans van het maanlicht was vervaagd. De maan was ondergegaan. Hij lag in het diepste duister van de nacht.

Toen hij in slaap viel droomde hij niet van een glorieus naderend doel, maar van een onzichtbare, ondefinieerbare, boven hem hangende dreiging. Als een zwaar gewicht dat uit de nachtelijke hemel op hem neerkwam.